

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) Corinthia Panorama, s.r.o.**, se sídlem Milevská 1695/7, Praha 4 - Krč, zast. JUDr. Václavem Rovenským, advokátem se sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1, **b) Ateliér pro životní prostředí, o.s.**, se sídlem Ve svahu 1, Praha 4 - Podolí, zast. JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967/2, Praha 4 - Krč, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2008, č. j. S-MHMP 484224/2008/OST/Fr, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) EPOQUE-LANCASTER a.s.**, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4 - Nusle, **II) EPOQUE HOTEL a.s.**, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4 - Nusle, obě zast. JUDr. Martinem Dančišinem, advokátem se sídlem Husova 5, Praha 1, **III) Pankrácká společnost**, se sídlem Jankovská 526/6, Praha 4 - Krč, a **IV) „Sdružení – Občanská iniciativa Pankráče“**, se sídlem Bartákova 1108/38, Praha 4 – Krč, v řízení o kasačních stížnostech osob zúčastněných na řízení I) a II) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2011, č. j. 10 Ca 61/2009 - 125,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **se zamítají.**
- II.** Osoby zúčastněné na řízení ad I) a II) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- IV.** Žalobci a) **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.
- V.** Osoba zúčastněná na řízení I) **je povinna** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Petra Kužvarta, advokáta se sídlem Za Zelenou liškou 967/2, Praha 4 – Krč.

pokračování

- VI.** Osoba zúčastněná na řízení II) **je povinna** zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 2400 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce JUDr. Petra Kužvarta, advokáta se sídlem Za Zelenou liškou 967/2, Praha 4 - Krč.
- VII.** Osobám zúčastněným na řízení III) a IV) **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností se osoby zúčastněné na řízení I) a II) (dále jen „stěžovatelky“) domáhají zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo rozhodnuto o žalobách směřujících proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2008, č. j. S-MHMP 484224/2008/OST/Fr, jímž bylo zamítnuto odvolání proti územnímu rozhodnutí vydanému dne 26. 5. 2008 Úřadem městské části Praha 4, odborem stavebním, pod č. j. P4/86988/08/OST/CEKO/721. Tímto územním rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby nazvané „EPOQUE PANKRÁC – BYTOVÝ DŮM“ na pozemcích v katastrálním území Nusle a Krč v hlavním městě Praze.

Kasační stížností napadeným rozsudkem městský soud zamítl žalobu podanou žalobcem a) a k žalobě, kterou podal žalobce b), zrušil výše označené rozhodnutí žalovaného o odvolání.

Důvody, které vedly městský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, byly následující:

Při posouzení otázky dodržení hlukových limitů městský soud poukázal na skutečnost, že nařízením vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění účinném do 1. 6. 2006, byly stanoveny nejvyšší přípustné hodnoty hluku v chráněném venkovním prostoru v zájmu ochrany zdraví osob. Dané území bylo přitom již za stávajícího stavu nadlimitně zatíženo hlukem. Za této situace je dle městského soudu nepřipustné do daného území umístit další objekty, které tento nevyhovující stav byt' jen nevýrazně zhorší, a to navíc za situace, kdy případné povolení stavby není provázáno se žádnými podmiňujícími opatřeními, která by alespoň výhledově garantovala snížení nadlimitního hluku. Městský soud se pak neztotožnil s postupem, při němž dochází k umístění staveb s tím, že jedna umísťovaná stavba do území vnáší jen malou zátěž. Dle městského soudu byla situace obdobná i z hlediska ochrany ovzduší.

Městský soud shledal pochybení taktéž v tom, že před správními orgány byly nedostatečně vypořádány námitky, které vzhledem k jejich povaze nemohly být vypořádány pouhým odkazem na stanoviska dotčených orgánů, která přitom plně nerespektují závaznost právních předpisů. Dále městský soud konstatoval, že neproběhlo zjišťovací řízení dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Zákon o posuzování vlivů na životní

prostředí obsahuje v příloze 1 v kategorii II záměry vyžadující zjišťovací řízení. V dané věci byl spor veden o výklad položky č. 10.6 kategorie II v uvedené příloze, která zní takto: „*Skladové nebo obchodní komplexy včetně nákupních středisek, o celkové výměře nad 3 000 m² zastavěné plochy; parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu*“. Městský soud dospěl k závěru, že citovaná položka obsahuje dva samostatné druhy záměrů, které byly pro zřetelnost odděleny středníkem. Poukázal přitom na znění směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. 6. 1985, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, v tehdy relevantním znění, dle které se zjišťovací řízení vyžaduje, jde-li o „*záměry rozvoje měst, včetně výstavby obchodních center a parkovišť*“. Soud dovodil, že parkoviště jsou konkretizací slovního spojení „*záměry rozvoje měst*“ a že záměr výstavby parkoviště není závislý na současné realizaci záměru skladového nebo obchodního komplexu. Tím, že u záměru v nynější věci, jehož součástí je i 277 parkovacích stání, neproběhlo zjišťovací řízení, byl tak dle městského soudu porušen zákon.

II.

Námítky uplatněné v kasačních stížnostech

Každá ze stěžovatelek napadla rozsudek městského soudu vlastní kasační stížností. V obou kasačních stížnostech byly uplatněny shodné námítky. V první řadě stěžovatelky namítly porušení zásady rovného zacházení. Dále vyjádřily názor, že v dané věci byla porušena jejich práva plynoucí z přímo aplikovatelného primárního unijního práva, a to zejména právo na rovné zacházení v souvislosti s právem na usazení na území ČR podle čl. 49 a 54 Smlouvy o fungování Evropské unie. Stěžovatelky upozornily, že v průběhu jejich soudního řízení bylo stavebním úřadem vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Administrativní centrum Pankrác, k. ú. Nusle, Praha 4 při ulicích 5. května, Hvězdova, Doudlebská, Piktrova“; dne 11. 8. 2011 bylo vydáno stejným úřadem oznámení o zahájení stavebního řízení ve věci této stavby. Stavebníkem této stavby byla společnost IMMORIENT Jilská, s. r. o., jejímž jediným společníkem je rakouská obchodní společnost. V oblasti pankrácké pláně probíhá výstavba dalších administrativních budov. Jediným akcionářem stěžovatelek je ECM REAL ESTATEMENT INVESTMENTS, A.G., se sídlem v Lucemburském velkovévodství. Městský soud v rozsudku uvedl, že již za stávající situace byly překročeny imisní a hlukové limity v oblasti Pankrácké pláně. V jiných případech však, na rozdíl od případu nynějšího, došlo k povolení výstavby jiných projektů. Stěžovatelky tak vyjádřily přesvědčení, že uvedeným přístupem došlo k diskriminaci těch právnických osob, jejichž jediným akcionářem či společníkem je osoba se sídlem v Lucemburském velkovévodství.

Dále stěžovatelky namítly, že zatímco se investor z Lucemburského velkovévodství potýká s problémy spočívajícími ve znemožňování výstavby, investoři z jiných zemí se s obdobnými problémy nepotýkají. Vůči stěžovatelkám a jejich jedinému akcionáři z Lucemburského velkovévodství tak došlo k porušení Dohody mezi Československou socialistickou republikou a Hospodářskou unií belgicko-lucemburskou o vzájemné podpoře a ochraně investic, publikované pod č. 574/1992 Sb. (dále jen „Dohoda o ochraně investic“), zejména pak jejího čl. 2 odst. 3 a 4.

V kasační stížnosti je též uvedeno, že městský soud na několika místech rozsudku rozporuje odborné závěry správních orgánů, což stěžovatelky považují za překročení jeho pravomoci.

Stěžovatelky dále namítly chybný výklad zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Šlo o výklad záměru uvedeného v příloze 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí v kategorii II, kde jsou uvedeny záměry vyžadující zjišťovací řízení, a to konkrétně záměru v bodě

pokračování

10.6. Stěžovatelky nesouhlasí s výkladem městského soudu, že zmíněný bod 10.6 obsahuje dva samostatné záměry – jednak skladové a obchodní komplexy a jednak parkoviště a garáže s kapacitou nad 100 parkovacích míst v součtu pro celou stavbu. Pokud by tomu tak mělo být, pak by parkoviště a garáže musely tvořit samostatný bod v příloze zákona. Zákonodárce je však přiřadil ke konkrétní oblasti – skladovým či obchodním komplexům, a nikoli k jakýmkoli jiným objektům. Skladové či obchodní komplexy na jedné straně a parkoviště či garáže na straně druhé jsou v příloze zákona odděleny středníkem, který stojí svou platností mezi tečkou a čárkou, a neodděluje tak úseky jazykového projevu do té míry jako tečka, ale naznačuje hlubší předěl než čárka. Stěžovatelky se tak domnívají, že v rozebíraném bodu 10.6 přílohy zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se parkoviště či garáže vztahují pouze ke skladovým či obchodním komplexům.

Stěžovatelky se neztotožnily ani se závěrem městského soudu o překročení hlukových limitů. Z obsahu stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ani z obsahu vyjádření Ministerstva zdravotnictví nevyplývá, že by v důsledku záměru, umístění stavby EPOQUE PANKRÁC – BYTOVÝ DŮM, byly porušeny právními předpisy stanovené limity hluku či emisí. Hygienická stanice pouze konstatovala, že dopravní zatíženost území bude do budoucna narůstat. Nárůst v důsledku provozu bytového domu EPOQUE je jednoznačně vyhodnocen a je kompenzován úpravami na přilehlých fasádách stávajících objektů. Městský soud se ve svém rozhodnutí uchýlil k přílišnému formalismu a izolovanému zkoumání překročení hlukové zátěže. Situace by měla být zkoumána ve vzájemných vazbách a nikoliv jen izolovaně v rámci jediného faktoru, kterým je překročení hlukových limitů. Výstavbou bytového domu může skutečně dojít k mírnému nárůstu hlukové zátěže, a to maximálně o 0,3 dB, toto zanedbatelné překročení je však nutno zkoumat komplexně v kontrastu s opatřeními, jejichž účelem je právě potlačení těchto negativních vlivů hlukové zátěže.

Dále stěžovatelky uvedly, že ve znění nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, je již v úvodním § 2 uvedeno, že *pro účely tohoto nařízení se rozumí nejvyšší přípustnou hodnotou hluku nebo vibrací hygienický limit, stanovený pro místa pobytu osob z hlediska ochrany jejich zdraví před nepříznivými účinky hluku nebo vibrací.* V později přijatém nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, které mj. ruší nařízení č. 502/2000 Sb., podobná formulace v úvodních ustanoveních již uvedena není. Tímto podle stěžovatelek zákonodárce naznačil odklon od přílišného formalismu. Ve vztahu k překročení imisních limitů odkázaly stěžovatelky na svou argumentaci ohledně hlukových limitů. Zdůraznily též, že postupně dochází ke snižování imisní i hlukové zátěže z provozu motorových vozidel, a to z důvodu užívání nových technologií, které méně znečišťují životní prostředí. To znamená, že pokud by v současné době mělo dojít k minimálnímu porušení imisní zátěže, bude tato zátěž postupem času klesat. Nelze tak dovodit, že povolením bytového domu EPOQUE dojde k jednoznačnému zhoršení a překročení limitů imisí.

III.

Vyjádření ke kasačním stížnostem

Žalobce b) ke kasačním stížnostem podal vyjádření, v němž uvedl, že námitka o porušení rovného zacházení ze strany soudu je zcela nedůvodná. Soud podle českého práva není tím, kdo by hlídal veškeré záměry v území a napadal je podle nějakých rovných a jednotných kritérií. Soud rozhoduje o žalobách tehdy, pokud jsou podány některou oprávněnou osobou, při svém rozhodování bere v úvahu argumenty a důvody vyšlé najevo v daném případě. Je do značné míry věcí určité nahodilosti, zda bude podána správní žaloba, zda bude přípustná a zda bude úspěšná. Stěžovatelkami zmíněný případ Administrativního centra Pankrác nelze skutkově ani právně

srovnávat s nynější věcí, nicméně pokud by i tento záměr byl předmětem soudního přezkumu, dost možná by byl výsledek obdobný. Žalobce b) se dále neztotožňuje s tím, že v daném případě byla porušena svoboda usazování a podnikání ve smyslu předpisů Evropské unie. Stěžovatelky zde zaměňují své obchodní riziko s diskriminací českým státem, přitom dle názoru žalobce b) měly poskytnuto stejné zacházení, jaké je uplatňováno vůči českým příslušníkům.

Žalobce b) dále poznamenal, že soud měl k dispozici spisový materiál včetně hlukových a rozptylových studií, na jejichž základě pak vyslovil úsudek o překročení příslušných limitů a ve vztahu k nim vyjadřoval podiv nad souhlasnými stanovisky dotčených orgánů. Nelze tak souhlasit s námitkou, že soud sám posuzoval odborné otázky. Žalobce b) vyjádřil nesouhlas s výkladem bodu 10.6 v kategorii II v příloze zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, který zaujaly stěžovatelky. Dle jeho názoru jsou v tomto bodě zařazeny dva druhy záměrů, totiž skladové či obchodní komplexy na jedné straně a garáže či parkoviště s limitem nad 100 parkovacích stání pro celou stavbu na straně druhé. Jde o obdobu např. bodu 10.1 v kategorii II téže přílohy zákona. Žalobce b) nespatřuje důvod, proč podrobit zjišťovacímu řízení jen parkoviště či garáže u skladových či obchodních komplexů, a nikoli rozsahem shodná parkoviště či garáže u jiných objektů. Bylo by absurdní tvrdit, že jen parkoviště nad 100 parkovacích stání umístěná jen u skladových či obchodních komplexů mají výraznější vliv na životní prostředí. Žalobce b) v této souvislosti odkázal na internetovou adresu <http://tomcat.cenia.cz/eia/view.jsp> s databází všech proběhnuvších procedur EIA, kde lze najít řadu příkladů samostatných parkovacích objektů. Ostatně i související záměr „EPOQUE PANKRAC – HOTEL“ prošel zjišťovacím řízením EIA a žádá ze stěžovatelek proti tomu nic nenamítala.

V závěru svého vyjádření se žalobce b) ztotožnil s hodnocením městského soudu ohledně hlukových limitů a uvedl, že přípuštění „salámové metody“ spočívající v argumentaci, že každý další záměr způsobí jen malé zhoršení již za stávajícího stavu nadlimitní hlukové zátěže, je nepřijatelné s ohledem na nutnost zachovávat stanovené limity hluku.

Osoby zúčastněné na řízení III) a IV) rovněž využily svého práva podat ke kasačním stížnostem vyjádření. Poukázaly na typický průběh územních řízení týkajících se Městské části Praha 4, kdy občanská sdružení v územním řízení uplatní námitky, které stavební úřad zamítne a vydá rozhodnutí. Stejně tak jsou zamítnuta i odvolání proti územním rozhodnutím. Obdobný postup pak následuje i ve stavebním řízení. V případě staveb EPOQUE, které považují za klíčové pro podobu Pankrácké pláň, se osoby zúčastněné na řízení rozhodly postupovat jinak a podaly proti rozhodnutí o odvolání žalobu, aby ochránily své právo na zdravé životní prostředí. Nerovné postavení, které stěžovatelky namítly, tak neuplatnil vůči stěžovatelkám soud, ale žalobce b) jako strana žalující a osoby zúčastněné na řízení III) a IV). Základní rozdíl mezi stavbami povolenými na Pankrácké pláni a stavbami stěžovatelů spočívá v tom, že ne všechna územní rozhodnutí u staveb na Pankrácké pláni byla ze strany osob zúčastněných na řízení III) a IV) napadena. Podání žalob je totiž finančně a kapacitně náročné. Stěžovatelky tak nediskriminuje soud, ale osoby zúčastněné na řízení III) a IV), jak uvedly ve svém vyjádření.

Osoby zúčastněné na řízení III) a IV) též uvedly, že dovolávat se ochrany investic je možné jen tehdy, nebyl-li porušen zákon. V nynější věci mělo být provedeno vyhodnocení vlivu stavby na životní prostředí EIA vzhledem k tomu, že obsahuje parkoviště překračující počtem parkovacích míst limit stanovený zákonem. Stěžovatelky špatně vyhodnotily znění zákona a oznámení záměru v rámci procedury EIA nepodaly, tato skutečnost pak nemá s ochranou investic nic společného. Osoby zúčastněné na řízení III) a IV) dále vyjádřily nesouhlas s námitkou překročení pravomoci soudu ve vztahu k odbornému hodnocení, poukázaly v daném ohledu na to, že stěžovatelky v kasační stížnosti ani neuvedly, na kterém konkrétním místě rozsudku a jak měl městský soud rozporovat odborné závěry správních orgánů.

pokračování

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti se osoby zúčastněné na řízení III) a IV) ztotožnily s výkladem bodu 10.6 v kategorii II v příloze 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí, odkázaly přitom na příslušné části odůvodnění městského soudu. Dále se obsáhle vyjádřily k námitce stěžovatelek týkající se překročení hlukových limitů. Předně uvedly, že chybně byl procesem EIA přezkoumán jen záměr stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL, nikoliv již Bytový dům EPOQUE, třebaže obě stavby sdílejí garážové prostory a jejich vliv na prostředí bude společný. Hygienické limity hluku byly v roce 2005 překročeny ve všech 18 výpočtových bodech pro den a noc s výjimkou jednoho jediného bodu pro den. Obdobné údaje vyplynuly též z výhledové akustické situace pro rok 2008 a 2010. Je nepravdivé tvrzení stěžovatelek, že ve věci stavby EPOQUE PANKRÁC – HOTEL byla navržena opatření spočívající ve fasádních úpravách přilehlých nemovitostí, která dostatečně kompenzují negativní vlivy pronikání hluku. Ve skutečnosti nejsou navržena žádná protihluková opatření pro okolní zástavbu. Jsou navržena pouze pro objekty EPOQUE.

Žalovaný, ani žalobce a), se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasačních stížností a konstatoval, že kasační stížnosti byly podány osobami k tomu oprávněnými, byly podány včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelky jsou v řízení o kasační stížnosti zastoupeny advokátem. Důvod kasačních stížností odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Na úvod lze konstatovat, že již v minulosti Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti stěžovatelek ve věci územního rozhodnutí na stavbu „EPOQUE PANKRÁC – HOTEL“ (jde o rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 – 246, dostupný z www.nssoud.cz stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). V nynější věci se jedná o územní rozhodnutí na stavbu „EPOQUE PANKRÁC – BYTOVÝ DŮM“, nicméně většina kasačních námitek, které stěžovatelky uplatnily, je shodná jako ve věci územního rozhodnutí na stavbu „EPOQUE PANKRÁC – HOTEL“. Nejvyšší správní soud přitom v nynější věci neshledal nejmenší důvod, aby se jakkoli odchýlil od závěrů vyjádřených ve zmíněném rozsudku č. j. 1 As 135/2011 – 246 v situacích, kdy okolnosti nynější věci odpovídají okolnostem popsáním v uvedeném rozsudku.

IV.A.

Námitka diskriminace a porušení práva EU

Nejvyšší správní soud nejprve nepřisvědčil námitce diskriminace stěžovatelek ze strany městského soudu. Pokud správní soud zruší územní rozhodnutí týkající se jednoho stavebního projektu pro vady takového rozhodnutí, zatímco jiné rozhodnutí není (a nemůže být) zrušeno jen proto, že nebylo u soudu napadeno, nemůže se pojmově vůbec jednat o diskriminaci. Tím méně se může jednat o diskriminaci ze strany soudu. Postup soudu je dán v prvé řadě kvalitou

a obsahem námitek vznesených v řádně podané žalobě (tzv. žalobní body), jimiž je v zásadě vázán (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.). Soud nemůže přezkoumat a poté zrušit správní rozhodnutí z důvodů, které nebyly v žalobě řádně a včas uplatněny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63), s výjimkou některých procesních vad, k nimž je soud povinen přihlídnout i bez námítky. Je třeba plně souhlasit s názorem žalobce b), že správní soud není někým, kdo by hlídal veškeré záměry v území a z moci úřední je přezkoumával podle nějakých rovných kritérií. Pokud by snad v takovém případě vůbec bylo možno (teoreticky) uvažovat o diskriminaci stěžovatelek, byla by takováto „diskriminace“ vskutku představitelná jen ze strany žalobců. Ti by v takovémto hypotetickém případě byli vedeni nikoliv záměrem ochránit svá práva, ale zjevnou snahou jen a pouze uškodit stavebníkovi. Pouze v takovémto výjimečném případě by šlo uvažovat o diskriminaci, která by byla postihnutelná zákazem zneužití práva podat správní žalobu. V nynější věci však tomuto nic nesvědčí a ani samotné stěžovatelky tímto směrem svou argumentaci nevedou. Naopak, oba žalobci i osoby zúčastněné na řízení III) a IV) podali naprosto racionální důvody, proč se ve svých právních krocích soustředili na projekty EPOQUE. Ty jsou dle žalobce b) a osob zúčastněných na řízení III) a IV) nejkontroverznějším projektem Pankrácké pláně. Co se týče žalobce a), ten v žalobě uvedl, že stavba „EPOQUE PANKRÁC – BYTOVÝ DŮM“ může zasáhnout do jeho veřejných subjektivních práv.

Stěžovatelky právě rozebranou argumentaci rozmnožily též o tvrzení namítající rozpor rozsudku městského soudu s právem EU. K tomu lze shrnout, že porušení práva EU nenastane jen proto, že správní soud vyhoví žalobě a zruší správní rozhodnutí. Městský soud v nynější věci zrušil napadené správní rozhodnutí s ohledem na překročení hlukových a imisních limitů, dále v návaznosti na nepřipustně vypořádanou námitku týkající se imisí a skutečnost, že v rozporu se zákonem neproběhlo zjišťovací řízení u záměru, u něhož proběhnout mělo. Zdejší soud v žádném z těchto důvodů nespatřuje namítanou diskriminaci těch právnických osob, jejichž jediným akcionářem je osoba se sídlem v Lucemburském velkovévodství, shodné požadavky jak ohledně hlukových limitů, tak i na řízení před správním orgánem, se aplikují na všechny ostatní subjekty bez rozdílu. Není přitom důvodu domnívat se, že městský soud by za shodných okolností postupoval jinak v případě českého subjektu, pro právní závěry, které městský soud učinil, bylo totiž sídlo akcionáře stěžovatelek zcela irelevantní. Ze žádného ustanovení práva EU nevyplývá, že by soudy členských zemí EU nemohly zrušit správní rozhodnutí, pokud se toto rozhodnutí dostane do rozporu se zákonem. Právě opačný závěr by byl jednoznačně diskriminační, a to ve vztahu ke všem českým subjektům. Ostatně z čl. 49 odst. 2 in fine Smlouvy o fungování Evropské unie, na který se odvolávaly stěžovatelky, vyplývá, že svoboda usazování zahrnuje přístup k samostatně výdělečným činnostem „za podmínek stanovených pro vlastní státní příslušníky právem země usazení“. Lapidárně řečeno, podmínky českého stavebního práva platí pro všechny bez rozdílu.

Ze všech shora podaných důvodů je patrné, že nelze uvažovat ani o porušení základních práv stěžovatelek. Stejně tak nelze dovozovat porušení svobody usazování podle čl. 49 Smlouvy o fungování Evropské unie. Rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno též s ohledem na nesprávné hodnocení dotýkající se exponovaného území z hlediska ochrany zdraví (hlukové a imisní limity) a životního prostředí (kromě těchto limitů též absence zjišťovacího řízení dle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí), jde přitom o hodnoty, jejichž ochrana legitimizuje nezbytná omezení některých aktivit, nejen ekonomického rázu. Jak bylo přitom výše vyloženo, nebylo zde shledáno ani diskriminativní zacházení. Z těchto důvodů považuje zdejší soud za naprosto nepřiléhavý odkaz stěžovatelek na judikaturu Soudního dvora EU, která jinak s nynější věcí nesouvisí – věci C-55/94 *Gebhard* (poskytování právních služeb a svoboda usazování), C-19/92 *Kraus* (německý požadavek na uznání vysokoškolského diplomu získaného

pokračování

v jiném členském státě a volný pohyb osob) a C-140/03 *Komise v. Řecko* (řecký zákon limitující výkon profese očních optiků ve vztahu ke svobodě usazování).

IV. B.

Tvrzené porušení Dohody o ochraně investic

Zdejší soud se nemohl ztotožnit ani s námitkou porušení Dohody o ochraně investic. Podle jejího čl. 2 odst. 3, na který se odvolávaly stěžovatelky, *každá smluvní strana zabezpečí na svém území investicím uskutečněným investory druhé smluvní strany zacházení vylučující neoprávněná nebo diskriminační opatření, která by mohla překážet jejich správě, udržování, užívání, využití nebo likvidaci.* Podle čl. 2 odst. 4 *s výjimkou opatření v zájmu veřejného pořádku požívají tyto investice stálé ochrany a právní jistoty, které jsou stejné jako pro investice náležející investorům státu požívajícího nejvyšších výhod.*

Z posledně uvedeného ustanovení plyne, že ochrana lucemburských investic je ze strany českého státu poskytována na úrovni tzv. doložky nejvyšších výhod. Tento princip má vytvořit vyrovnané podmínky pro všechny zahraniční investory, jejichž investice jsou chráněny bilaterálními smlouvami (viz Bělohávek, A. J. *Ochrana přímých zahraničních investic v Evropské unii*. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 62). Doložka nejvyšších výhod je doplněna čl. 2 odst. 3, který zakazuje smluvním státům uplatňovat diskriminující opatření bránící využití investice, o tzv. doložku národního zacházení, která zaručuje, že stát bude zacházet s investicemi pocházejícími z druhého smluvního státu stejným způsobem jako s investicemi domácími (viz Bělohávek, A. J. *Ochrana přímých zahraničních investic v Evropské unii*. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 64). Tyto doložky pak společně tvoří tzv. standard spravedlivého a rovného zacházení s investicemi, o jehož porušení lze hovořit teprve tehdy, jestliže je zacházení s investicemi natolik nespravedlivé a nerovnoprávné, že je z mezinárodního hlediska nepřijatelné (viz Bělohávek, A. J. *Ochrana přímých zahraničních investic v Evropské unii*. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 55).

Z čl. 2 odst. 3 a 4 Dohody o ochraně investic jasně vyplývá, že porušením závazků České republiky by bylo takové zacházení s investicemi lucemburských právních subjektů, které by bylo diskriminační, tedy spočívalo by v nerovném zacházení s investicemi těchto subjektů oproti zacházení s investicemi českých subjektů (doložka národního zacházení) či subjektů z jiných cizích států (doložka nejvyšších výhod). Námitky diskriminací stěžovatelek přitom byly vyvráceny již výše.

Z citovaných článků Dohody o ochraně investic dále vyplývá, že vedle diskriminačních opatření jsou vyloučena dále opatření „neoprávněná“, tedy akty v rozporu s právem. Naopak, dostane-li se aktivita investora do rozporu s českým právem, není a nemůže být rozhodnutí soudu na tuto protiprávnost reagující v rozporu s Dohodou o ochraně investic. Jak správně uvedl žalobce b), stěžovatelky zaměnily své obchodní riziko spojené s protiprávností územního řízení s diskriminací českým státem. Výklad stěžovatelek směřuje k tomu, že Dohoda o ochraně investic je staví nad vnitrostátní zákon a ochranu jejich investic upřednostňuje před ochranou domácích investorů. Takovýto výklad ovšem nemá oporu v uvedené Dohodě, která nezavádí preferenční režim nakládání s investicemi pocházejícími z Lucemburského velkovévodství a nezbavuje lucemburské subjekty povinnosti dodržovat právní předpisy České republiky.

IV. C.

Námítka nesprávného výkladu zákona o posouzení vlivů na životní prostředí

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou týkající výkladu přílohy 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí. V kategorii II uvedené přílohy 1 zákona jsou uvedeny záměry vyžadující zjišťovací řízení. V nynější věci byl veden spor konkrétně o bod 10.6 v kategorii II přílohy 1, který obsahuje tento záměr: „*Skladové nebo obchodní komplexy včetně nákupních středisek, o celkové výměře nad 3 000 m² zastavěné plochy; parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu.*“

Podstatou zjišťovacího řízení je určení, zda daný záměr bude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Územním rozhodnutím v předmětné věci byla na příslušných pozemcích umístěna stavba „EPOQUE PANKRÁC – BYTOVÝ DŮM“ obsahující mj. bytový dům o 30 nadzemních podlažích s podzemní hromadnou garáží pro 277 stání (1. až 3. podzemní podlaží) a 48 stání (prostor komunikačních ramp, 1. až 4. podzemní podlaží). Ohledně této stavby neproběhlo zjišťovací řízení, v čemž městský soud shledal pochybení. Stěžovatelky se s tímto názorem neztotožnily a v kasační stížnosti argumentovaly tím, že daný bytový dům nespadá pod uvedený bod 10.6 v kategorii II přílohy 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí, jelikož parkoviště nebo garáže s danou kapacitou pod tento bod spadají jen tehdy, jsou-li přiřazeny ke skladovým nebo obchodním komplexům.

S argumentací stěžovatelek se zdejší soud neztotožnil. V citovaném bodu 10.6 kategorie II jsou totiž obsaženy dva samostatné druhy záměrů, a to 1) skladové nebo obchodní komplexy včetně nákupních středisek, o celkové výměře nad 3 000 m² zastavěné plochy a 2) parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu.

Jak již poznamenal městský soud, zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí byla do českého právního řádu implementována směrnice Rady 85/337/EHS ze dne 27. 6. 1985, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, v tehdy rozhodném znění. Tato směrnice obsahuje v příloze II záměry, u nichž dle čl. 4 odst. 2 uvedené směrnice mají členské státy (s výhradou mimořádných situací dle čl. 2 odst. 3 směrnice) určit, zda podléhají posouzení vlivů na životní prostředí dle čl. 5 až 10 směrnice, a to na základě přezkoumání každého jednotlivého případu nebo b) prahových hodnot nebo kritérií stanovených členským státem. V uvedené příloze II směrnice 85/337/EHS jsou pod bodem 10. písm. b) uvedeny „*záměry rozvoje měst, včetně výstavby obchodních center a parkovišť*“. Z citovaného bodu přílohy směrnice je zřejmé, že záměrem rozvoje měst se rozumí jak výstavba obchodních center, tak výstavba parkovišť, naopak z něj žádným způsobem nevyplývá, že by byla parkoviště vázána pouze na skladové či obchodní komplexy, jak tvrdí stěžovatelky. Výklad zákona o posuzování vlivů na životní, který zaujaly stěžovatelky, tak jde proti znění směrnice, jež byla tímto zákonem implementována.

I smysl právní regulace, jejíž součástí je bod 10.6 v kategorii II přílohy 1 k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí, svědčí o tom, že parkoviště nebo garáže s kapacitou nad 100 parkovacích stání v součtu pro celou stavbu tvoří záměr vyžadující zjišťovací řízení výhradně v návaznosti na skladové či obchodní komplexy. Výklad nastíněný stěžovatelkami vede k absurdním závěrům, že jen velká parkoviště či garáže u obchodních komplexů či nákupních středisek představují riziko pro životní prostředí, a je tak nutné je podřídit zjišťovacímu řízení, kdežto shodně velká parkoviště či garáže situovaná jinde pro životní prostředí již riziko představovat nemohou, proto nemusí podléhat zjišťovacímu řízení. Takový výklad zdejší soud odmítá už jen s ohledem na to, že vliv parkovišť či garáží na životní prostředí není dán primárně

pokračování

objektem, u něhož jsou situována, ale především velikostí, případně dalšími charakteristikami samotných parkovišť či garáží.

Ve vztahu k výše uvedenému zdejší soud shledal nepřesvědčivou argumentaci stěžovatelek, že použitím středníku v bodu 10.6 zákonodárce nechtěl zcela oddělit parkoviště a garáže od skladových nebo obchodních komplexů a že pokud by tak měl v úmyslu, uvedl by parkoviště a garáže ve zvláštním bodu v příloze zákona. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že v samotné kategorii II v příloze 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí lze i v jiných bodech nalézt příklady samostatných záměrů oddělených středníkem, které nejsou vázány jeden na druhý. Jde např. o bod 10.1, na který ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal žalobce b), tj. „*zařízení ke skladování, úpravě nebo využívání nebezpečných odpadů; zařízení k fyzikálně-chemické úpravě, energetickému využívání nebo odstraňování ostatních odpadů*“.

IV. D.

Posouzení otázky hlukových a imisních limitů městským soudem

Stěžovatelky vůči rozsudku městského soudu namítly příliš formální a izolované zkoumání a vyjádřily názor, že situace by měla být zkoumána ve vzájemných vazbách a nikoliv jen izolovaně v rámci jediného faktoru, kterým je překročení hlukových limitů. Dle jejich tvrzení výstavbou bytového domu může skutečně dojít k mírnému nárůstu hlukové zátěže, a to maximálně o 0,3 dB, toto zanedbatelné překročení je však nutno zkoumat komplexně v kontrastu s opatřeními, jejichž účelem je právě potlačení těchto negativních vlivů hlukové zátěže.

Nejvyšší správní soud k tomu zcela ve shodě s tím, co již uvedl ve svém rozsudku ze dne 31. 1. 2012, č. j. 1 As 135/2011 – 246, uvádí následující.

Podle § 37 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (na věc aplikovatelný starý stavební zákon), stavební úřad v územním řízení *posoudí návrh především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; přezkoumá návrh a jeho soulad s podklady podle odstavce 1* [tj. územněplánovací dokumentací, resp. pokud není, jinými podklady opatřenými stavebním úřadem v rozsahu nezbytném pro územní rozhodnutí] *a předchozími rozhodnutími o území, posoudí, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu [...] popřípadě předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu apod., pokud posouzení nepřísluší jiným orgánům.* Podle § 37 odst. 3 stavební úřad v územním řízení zajistil vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními předpisy a posoudil vyjádření účastníků řízení a jejich námítky. S dotčenými orgány státní správy, jejichž rozhodnutí nebo opatření k podanému návrhu byla získána před oznámením zahájení územního řízení, omezil stavební úřad projednání návrhu podle míry, v jaké byly jejich požadavky splněny (k interpretaci § 37 srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126, publikovaný pod č. 1786/2009 Sb. NSS, body 26 a násl.). Z ustanovení § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, je patrné, že toto nařízení stanoví mj. *nejvyšší přípustné hodnoty hluku* pro chráněný venkovní prostor, chráněné vnitřní prostory staveb a chráněné venkovní prostory staveb. Citovaná ustanovení jsou v souladu s premisou, že limity využití území představují hranice pro využití území, a to hranice zpravidla nepřekročitelné; jedním z limitů využití území je také hladina hluku (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 – 74, publikovaný pod č. 968/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud plně souhlasí s vyjádřením žalobce b), že limity jsou stanoveny právními předpisy proto, aby byly dodržovány.

Nejsou tedy jen nějakým doporučením, nebo dokonce jen nijak nesankcionovaným přáním zákonodárce.

Jak vyplývá z judikatury zdejšího soudu, veřejnoprávní úprava ochrany před hlukem je na rozdíl od úpravy soukromoprávní vysoce formalizovaná, spojená s exaktními limity. Naproti tomu obtěžování hlukem ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 občanského zákoníku je v zásadě neurčitým právním pojmem bez měřitelných limitů (rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2006, č. j. 8 As 2/2005 – 32, obdobně náleží Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 451/11). Není možné, aby správní úřady přistupovaly k závazným a přesně stanoveným veřejnoprávním limitům dle svého uvážení, ne-li dokonce svévolně.

Závěr městského soudu lze stručně shrnout tak, že do území nadlimitně zatíženého hlukem nelze bez dalšího automaticky umísťovat stavby, které sice každá jednotlivě nepřitíží svým provozem dotčenému území nijak výrazně, ale v součtu jednotlivých případů znamenají postupné a významné přitěžování již nyní existující nadlimitní zátěži v území. S tímto závěrem, který slovy žalobce b) zamezuje „salámové metodě“ dalšího zatěžování území, se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Přírůstek hluku daný sumou všech do území umístěných staveb již zdaleka nevýznamný není; přitom každé jednotlivé územní řízení (a v návaznosti na to i soudní řízení) se vztahuje jen k jedné stavbě, která sama o sobě nepředstavuje významný příspěvek ke stávající hodnotě hluku. Na takovémto závěru nevidí zdejší soud nic protizákonného či, slovy obou stěžovatelek, „formalistického“. Právě naopak. Uvedený závěr důsledně respektuje základní zásadu práva životního prostředí označovanou jako zásada přípustné míry znečištění životního prostředí, podle níž území nesmí být zatěžováno lidskou činností nad míru únosného zatížení (§ 11 a § 12 zákona o životním prostředí). Ostatně již z čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vyplývá, že výkon vlastnického práva nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem.

Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že je-li řada staveb umísťovaná do území, v němž jsou hlukové limity překročeny, nelze argumentovat tím, že každá jednotlivá stavba představuje jen nevýznamný, byť měřitelný přírůstek již stávající hodnoty hluku.

Ve vztahu k překročení imisních limitů v kasačních stížnostech stěžovatelky obdobně odkázaly na svou argumentaci ohledně hlukových limitů. Těmto námitkám nemohl zdejší soud přisvědčit ze shodných důvodů, které byly rozvedeny výše ve vztahu k hlukovým limitům. Je-li řada staveb umísťovaná do území, v němž jsou limity imisí překročeny, nelze argumentovat tím, že provoz každé jednotlivé stavby je spojen jen s nevýznamným, byť měřitelným přírůstkem již stávající hodnoty imisí.

Stěžovatelky ve vztahu k imisní zátěži navíc uvedly, že důležitá je také skutečnost, že postupně dochází ke snižování imisní zátěže z provozu motorových vozidel, a to z důvodu používání nových technologií, které méně znečišťují životní prostředí. Pokud by v současné době došlo k minimálnímu porušení imisní zátěže z důvodu stavby a provozu „EPOQUE PANKRÁC – BYTOVÝ DŮM“, tato zátěž postupem času musí nepochybně klesat právě kvůli vyšší šetrnosti motorových vozidel k životnímu prostředí. K této námitce Nejvyšší správní soud jen stručně uvádí, že rozhodující pro územní řízení je aktuální situace na Pankrácké pláni, nikoliv nejistý a neurčitý vývoj v oblasti zlepšování automobilových technologií v budoucnu.

pokračování

IV. E.

Námítka o překročení pravomoci městského soudu

Námítkou, podle níž městský soud „na několika místech rozporuje odborné závěry správních orgánů, což je překročením jeho pravomocí“, se zdejší soud zabývat nemohl. Aby se jednalo o řádně uplatněnou námitku, musela by alespoň jedna stěžovatelka konkretizovat, jakou pasáž nebo pasáže rozhodnutí městského soudu vlastně zpochybňuje. Zdejší soud připomíná závěry vyslovené v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS). V něm mj. konstatoval, že „jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany“. Pokud tedy stěžovatelky odkazují na „několik míst“ v odůvodnění bezmála čtyřicetistránkového rozsudku městského soudu, měly jasně určit ty části rozsudku, s nimiž polemizují. V opačném případě osoby zúčastněné na řízení o kasační stížnosti nevědí, s čím vlastně mají polemizovat [na to bylo ostatně poukázáno jak žalobcem b), tak osobami zúčastněnými na řízení III) i IV)]. Stejně tak Nejvyššímu správnímu soudu není patrné, co má vlastně v rámci této námítky přezkoumávat.

V.

Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že obě kasační stížnosti nejsou důvodné, proto je dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů se ve vztahu ke stěžovatelkám, žalovanému, žalobci a) a žalobci b) opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelky ve věci úspěch neměly, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Stejně tak nevznikly náklady ani žalobci a), který sice připsím ze dne 28. 11. 2011 žádal o prodloužení lhůty k vyjádření ke kasačním stížnostem, žádné takové vyjádření zdejšímu soudu nedošlo a není obsahem ani spisu předloženého městským soudem.

Žalobce b) má proti každé z neúspěšných stěžovatelek právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Při určování výše odměny zdejší soud vycházel z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“. Advokátní tarif byl s účinností ode dne 1. 1. 2013 novelizován vyhláškou č. 486/2012 Sb., kterou byla zvýšena tarifní hodnota mj. ve věcech kasačních stížností, nicméně dle čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb. za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle advokátního tarifu účinného před 1. 1. 2013. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce b) poskytl svůj úkon právní služby před 1. 1. 2013, vycházel zdejší soud ze znění advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2012. Náhrada nákladů ve vztahu ke každé ze stěžovatelek sestává z mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby, kterým je dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu vyjádření ke kasační stížnosti jakožto písemné podání soudu nebo jinému orgánu týkající se věci samé. Odměna za tento úkon právní služby činí 2100 Kč [§ 9 odst. 3 písm.

f) advokátního tarifu ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu] a dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu se zvyšuje o 300 Kč, takže celková výše náhrady nákladů činí 2400 Kč. Zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud tak nebral zvýšení odměny o tuto daň v úvahu. Celkovou částku náhrady nákladů ve výši 2400 Kč je každá ze stěžovatelek povinna zaplatit žalobci b) k rukám jeho právního zástupce JUDr. Petra Kužvarta, advokáta se sídlem Za Zelenou liškou 967/2, Praha 4 – Krč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Osoby zúčastněné na řízení III) a IV) nemají právo na náhradu nákladů řízení s ohledem na § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Nejvyšší správní soud jim totiž neuložil žádnou povinnost, se kterou by jim vznikly v řízení nějaké náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu